

2012 Karácsony

Szeretettel:

Dittrich Panka

Ünnepi fények

Karácsonynak fénye csillog, boldogok az emberek?
Ám az utcán elfordulnak ha egy koldus kéreget.
Míg a fények ablakokban: jelzik Jézus született,
ármány-zűrös otthonokban nem szoptatnak
gyermeket.

A világban ezer fények, ünneplőben üzletek,
rohanás és szaladgálás szeretetből mit terem?
Mert szentestének éjjelén szép ha együtt a család!
Mennyből angyalt énekelve arcon mosoly-öröm
száll!

Ajándékok, kinek mit ér a csomagolt csillogás?
Bárcsak minden ember szívét a szeretet járná át:
Nem pompa és csalfa-fénye, hanem csilingelő szép
sugár,
mint zöld fenyő tüskés ágán horgolt csipke-
kismadár.

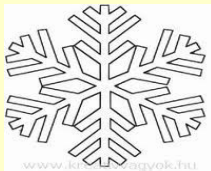

Ajándékba

Csak néhány szó,
amit nem is hallhatsz.
Csak néhány kép,
melyet nem küldhetek.
(ha nincs hang
ne legyen kép se)

Tudom, ez az ünnep
most másképpen ér Téged,
idegen hideg lesz
az a karácsonyi éjjel :(
Ám mikor éjfélkor
felcsendül az ének:
(neked és mindenkinek)
hidd, érezd, és halld:
Jézus érted is született.

**Mert mily érdekes:
távolság sincs
hisz hozzád is elér minden.
(ölelő karok
hang és kép nélkül is)**

**Most azt kívánom néked,
hogy hamar hazaérj!
Leljed meg újra megint
a szeretetet békét!
Ölelhesd, halld
és lásd megint azokat
kik szeretnek
így is, úgy is
mindenhowyan Téged!**

Ezernyi

Mint ezernyi hulló hópehely,
annyi érzés gondolatban
elrepít, majd földhöz ragad.
Minden apró hópihe,
Szépen fénylik, szállingózik
Aztán tovaillan mégis...
De nem, még nem engedhetem,
hogy minden képzeletem,
mint ezernyi hópehely
lehullva a föld mélyére,
velem is ott könnyezzen...
Hisz még nem múlhat el
annyi szó, és annyi mondat,
nem maradhat kimondatlan,
mint ezernyi hópehely,
oly csodás, aztán láthatatlan.
Hiszen még csillan- villan
oly tiszta érzés, szép e kép,
ne vesszen ködbe e hófehér.
Mert ezernyi szállingó hópihe,
oly távolról jön ily közel.
Nem bánom, hogy körbevesz.
Ó testem lázas melege,
ó ezernyi tiszta hópehely,
kérlek ne tűnj még el,
Amíg lehet, takarj még be.

Hópehely

Száll a hó, tiszta fénnyel,
Fentről, ahol angyalok élnek.
Betakarják a tájat,
A föld mocskos sebét,
Elhozzák gyermekek örömkedvét,
Úgy hullnék én is ily szépen a földre,
Csendben, lágyan, szelíden,
Simogatnám mégis melegen,
Mind, kit a bánt a lét.
Lennék takarója árva gyermeknek,
Elhagyott, kifosztott szegénynek,
Öregnek, ki már nem is remél,
Hontalannak kinek nincs fedél.
De nem vagyok hó,
Sem ablakon jégvirág,
Ember vagyok húsból és vérből,
Teremtődtem, s majd bűnben elveszem.
De addig, míg élek hadd reméljem:
Tán valaha majd hópehely leszek.

Fény ragyogjon

Fény ragyogjon a szemekben,
Meghatódva, boldogan, csendben.

Fény ragyogjon a szívekben,
Békében, nyugalomban, rendben.

Fény ragyogjon a lelkekben,
A fájdalmat, a bánatot elfeledve.

Fény ragyogjon melegítve, szeretve,
Háborút, bosszút, mind eltemetve.

Fény ragyogjon karácsony szenteste,
Szeretteinkkel együtt ünnepeelve.

Fény ragyogjon azt üzenve:
Örökre béke legyen a szívekben.

Fény ragyogjon, csak ragyogjon,
Sose hagyjuk, hogy elmúljon!

Karácsonyi meditáció

Meleg szobában egy kényelmes fotelban ülsz. A karácsonyra gondolsz. Az ablakra tekintve látod, kint mindent ellep a számolatlan hópihe a megannyi apró élet befedi a szürke tájat és a kopasz fákat. Ám a szobádban mégis melegség ölel. A kandallóban táncoló szikrák halk nesze mintha nem is törné meg a csendet. Lassan, mint egy zongora halk koppanása megérint. Nem tudod, meddig hallgatsz. Nem számít az idő. Nem sietsz sehová. Tested elhagyja minden súlyát, a vállad és a lábad is ellazul. Könnyű vagy, s lebegsz, mint anyaméhben a kisdéd. Így érzed, becsukott szemmel. Csak magad vagy. Gyengéden hátrahajtod a fejed. A körülötted lévő mozdulatlanság különös nyugalmat áraszt. S mint ahogy a felhők, úgy vonulnak tova a megfásult pillanatokkal a fájó gondolatok. Tovamennek. Teljesen máshol jársz.

A halk zongora koppanása vezet oda, olyan helyre, ahol még nem jártál, vagy ha mégis, akkor most újból ott találod magad. Ott, ahova tán a zakatoló vonatod tartana. Ám most a csendbe kúszó pillanatok alatt a sóhajod zaja is elhalkul. Szíved dobbanása lelassul. Kezed öklét lassan kiengeded, majd öledben szépen lazán összekulcsolod. Nyugodt béke öleli megfáradt ernyedtet. Hagyod a csend ringasson. Aztán pár pillanatra mégis mintha könnyeznél, ám hallod anyád féltő szavát....Meleg ölelő karjaiban érzed magad. Oly selymes, meleg az ölelés. Puha kezével letörli a ki sem csordult könnyedet. Hálás vagy, mosolyogsz, mint egy ártatlan kisgyermek. Úgy nyugszol meg, ahogy halkul a távolban egy hegedű húrjában az elmúló szomorú bánat.

Aztán megint csak a zongora koppanását hallod. Onnan a távolból, mégis oly közel a kandalló fényeivel üzen. Tudod, érzed, hogy benned is játszik a lélek zenéje. Megint kinyitod a szemed. A falon ott a kép. Egy régi családi kép. Látod a testvéred. Bár haragszol rá. Csúnyán megbántott. Megint becsukod a szemed. Látod, ahogy egy szülinapi torta gyertyáját a kistestvéred boldogan fújja el. Öröm, mosoly, és egy felejthetetlen puszi, amit akkor adtál neki. Oly csodás.

Már nem a tomboló viharra, és a szitkokra emlékezel. Hanem egy rétre, egy tarka színes rétre, ahol önfeledten együtt labdázatok. Becsukott szemmel, megint mosolyogsz. Aztán mégis újra kinyitod a szemed, kinézel az ablakon és a báránnyelűk vonulását látod, közben a zongora koppanása hangosból megint halkra vált. Meleg ölelést érzel. Megint becsukod a szemed. Egy buszmegállóban egy koldust figyelsz, egy összetaposott cigarettavég ezt találja ő, felveszi a földről. S te nem gondolkodsz, zsebedből egy szállal megkínárod őt. Megköszöni. A szemében a hálás öröm megfeythetetlen fényei melegítenek át. Mely átjárja énedet, s megint mosolyra nyílik a szád. Aztán kinyitod szemed. Ott a kép, a családi kép. Rajta édesapád, aki már rég nem él. Talán nem is volt túl jó hozzád, talán úgy érezted nem igazán szeretett.

Aztán megint lehunyod szemed. A zongora koppanása gyorsabb ütemre ver. Egy csillagszóró fényes szikrái előtted. Minden egyes szikra egy-egy rossz pillanat, mely felvillan, majd végleg elillan. Benned a harag ugyanígy, lelkedből végleg távozik. Csitul benned a zongora szapora dallama. Már nem is koppan, csak halkán szól. Aztán egy harang kondul a messzi távolból és látod apád szemét, ahogy rád mosolyog, amikor megszületél. Egy kedves mosoly nyílik az arcodon.

Megint kinyitod a szemed. Kinézel az ablakon. Látod nincsenek felhők, fehér tiszta az ég. Oly tiszta minden gondolat. A fény játszik csupán a jégvirágos ablakon. A kandalló meleg fényének tánca ez. . Megint a karácsonyra gondolsz. A fényekre, amely benned is ragyog. Nem látod, ám mégis érzed. S azon vagy, tovább add, ha mást nem is, de a becsukott szemmel érzett tiszta boldog mosolyodat. Elűzve szeretteid arcáról is az élet bánatát. Hisz meleg a szobád, s a halk zongorád koppanása ott legbelül csak arra vár, hogy más is érezze dallamát. Nem számít mi bánt. Nem számít, mi fáj. Meleg ölelésed bárkit megtalál.

Boldog
Karácsonyt

Szeretettel: Panka